

'JE PROBEERT AAN TE RAKEN WAT ONGRIJPBAAR IS.'

- door Nicolet Steemers -

Ze werkt er al meer dan een jaar aan, maar nu is de Haarlemse beeldhouwer/sopraan Hieke Meppelink dan toch tevreden over de uitdrukking op het gezicht van Svadebka, de bruid uit Stravinsky's ballet *Les Noces*. Het portret, dat zich nog in het boetseerwasstadium bevindt, drukt precies de verscheurdheid uit waaronder de binnenkort in het huwelijk tredende Svadebka gebukt gaat terwijl haar haren ingevlochten worden. Meppelink is echter nog niet te spreken over de achterkant van Svadebka's hoofd. 'De vlecht is nog te gedetailleerd, dat leidt maar af van waar het om gaat.'

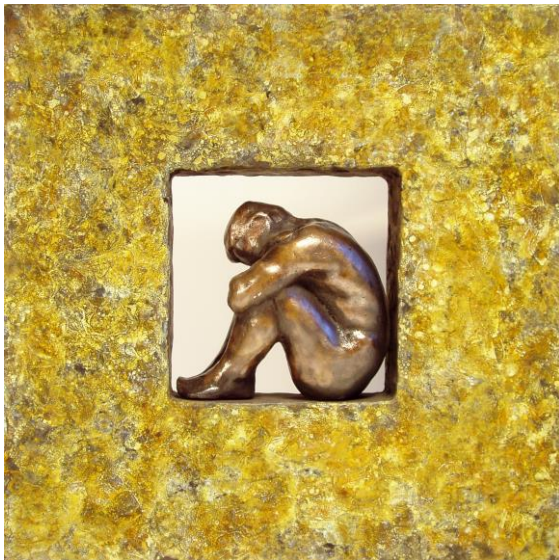
Hieke Meppelink had gehoopt het portret van Svadebka te kunnen toevoegen aan de collectie die momenteel tentoongesteld wordt in beeldentuin De Booghgaard in

Callantssoog, maar op een gegeven moment besloot ze de deadline die ze zichzelf had opgelegd te laten varen. 'Het eindresultaat zou er niet beter van zijn geworden,' aldus de 54-jarige kunstenaar, 'en uiteindelijk bepaalt mijn concertagenda het werkritme. Ik ben een freelance sopraansolist, en ondanks de bezuinigingen in de wereld van de kunst, heb ik een volle agenda, met pieken rond de uitvoeringen van de passies van Bach.'

Het lijken verschillende werelden, die van het zingen en die van het beeldhouwen, voor Meppelink vullen de disciplines elkaar echter heel goed aan. 'Op mijn achttiende ging ik naar het conservatorium en voor mij bestond er niets anders dan zingen. Dacht ik. Want ik bleek ook visueel geprikkeld te worden, door onder meer de liederen van Hugo Wolf. Het heeft te maken met voorstellingsvermogen, de beelden kwamen tijdens het zingen vanzelf bij me op. In eerste instantie was ik gewend alles wat zich in mijn rugzakje bevond via mijn stem te uiten. Totdat ik merkte dat er meer was. Ik observeerde orkestleden, raakte gefascineerd door handen. Handen die instrumenten bespelen. Al die houdingen, de enorme zeggingskracht van handen. Het begon met schetsjes op rustmomenten tijdens de repetities en het tekenen nam een steeds grotere plaats in. Tot ik, een jaar of tien geleden, kennismaakte met beeldhouwen. Ik probeerde het een

keer uit, enkel en alleen om door het ruimtelijk werken mijn inzicht en tekenvaardigheden te kunnen verbeteren. Een beslissend moment: beeldhouwen, dat bleek het helemaal te zijn voor mij. Alles viel op zijn plaats. Nog altijd nemen handen een grote plaats in mijn werk in. In de loop van de tijd ben ik de instrumenten meer en meer weg gaan laten, de essentie zit hem tenslotte in die handen. Misschien dat ik in de toekomst meer werk maak dat niet verbonden is met muziek, maar tot op heden is muziek nog altijd mijn grootste inspiratiebron. Er is zoveel schoonheid.'

Zo maakte ze verschillende beelden, getiteld *O Solitude*, gebaseerd op het gelijknamige werk van de Engelse componist Henry Purcell. En een fraaie torso van Superbia, wier rol ze onlangs zelf nog vertolkte in de multidisciplinaire voorstelling *De zeven zonden*, met het gezelschap Camerata Trajectina. Het werk *The most precious* - twee handen die een bergkristal 'koesteren' -, geeft het spirituele karakter van de kunst misschien nog wel het duidelijkst weer. 'Met *The Most Precious* heb ik willen uitdrukken dat je, als je je met de kunsten bezighoudt, altijd probeert aan te raken wat ongrijpbaar is. Maar de

keren dat het je ook daadwerkelijk lukt, zijn op één hand te tellen.'

Nieuwe wegen

Op de vraag hoe zij de toekomst ziet, antwoordt ze: 'Het is belangrijk nieuwe wegen te vinden. Dat geldt voor musici, beeldhouwers en alle andere kunstenaars. We moeten juist in deze tijd het ondernemerschap nóg meer benutten. Er is altijd al een spanningsveld geweest tussen het artistieke en het commerciële, want er moet een vertaalslag gemaakt worden naar het publiek. Die communicatie is essentieel. Maar nu zullen we het met nog minder middelen moeten doen. Met het ensemble Camerata Trajectina heb ik aan prachtige concerten en voorstellingen kunnen werken, zoals de muziektheatervoorstelling *De zeven zonden* van Jeroen Bosch op teksten van Gerrit Komrij. Voor zulke grootscheepse projecten is nu even geen geld. Dat is jammer, maar een kleinschalige opzet zoals we die al eerder in 2006 hanteerden bij de opera *Bacchus, Ceres en Venus* van Johan Schenck - waarin ik Ceres vertolkte – werkte ook. Regisseur Marc Krone zette al zijn inventiviteit in en bewees dat het, ook zonder uitgebreide kostumering en videoschermen, mogelijk is een complete wereld te

creëren. Met een paar simpele handgrepen en wat attributen wist hij de sfeer op te roepen die *Bacchus*, *Ceres* en *Venus* nodig had. Het is, met andere woorden, zeker mogelijk om onder soberder omstandigheden toch kwaliteit te blijven leveren. Maar het mag niet zo zijn dat deze zorgvuldig opgebouwde infrastructuur zomaar wordt wegbezuinigd. Kunst en cultuur zijn belangrijke verbindende factoren in een maatschappij en hebben bovendien een educatieve functie. Zij geven uiting aan bezieling, spiritualiteit, het onzegbare. We hebben met z'n allen een maatschappelijke verantwoordelijkheid om dat hoog te houden. Daar zal ik me altijd voor blijven inzetten!

Hieke Meppelink als Ceres tijdens het Festival Oude Muziek

Beeldentuin De Booghgaard in
Callantsoog
Beeldentuin De Tienhof in Tienhoven
Galerie Groeneveld in Almelo
Beeldentuin La Lanka in Tijnje
Friesland
www.hiekemeppelink.com

Tijdschrift Opera Informa september 2013
Jaargang 36 nummer 3

Exposities: